

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)

- Νομίζεις ;...
- Ναι... ἔγω ποτὲ δὲν ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου πῶς μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου !
- «Ἄλλα ! τὶ ἔβαλες μὲ τὸ νοῦ σου, ἀφοῦ μάγατᾶς καὶ σάγατᾶ ;...
- «Οχι βέβαια μιὰ παράνομη ἔνωση ;...
- Δέν μένει λοιπὸν παρὰ ἡ νόμιμη δὲν εἰν' ἔτοι :
- Θεέ μου !... Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό ;...
- Ετνεῖς ἀπούστατο !
- «Ἐτοι λές ἔσυ ;
- «Ακούνε...»

«Ἄλλα μὲ τὸ «ἄκουον», ἀνοίξεις ἡ πόρτα καὶ μπήκε στὸ σαλόνι ή Κάκια.

- Δώρα ! φώναζες τί ἔχεις ;... γιατ' είσαι ἔτοι χλωμή ;...
- Δέν ἔχω τίποτα, ἀπορούμητες ἡ Δώρα. Κακοκούμηθηρα ἀπόψε, ἀπὸ στομάχι...

Κύ εἶδος κι' ἔπαθε νὰ συνέλθῃ, νὰ κοατηθῇ, νὰ κουφτῇ.

Έκεινος τίποτα. Μιλοῦσε καὶ μιλοῦσε δῆπος πάντα. Δέν μπόρεσε ὄμως, κι' ἔτοι δέν θέλεσε, —νὰ τῆς πῆ τίποτ' ἄλλο ἔκεινη την ἥμερα, ἀν κι' ἔμειναν μαζὶ ὡς τὸ βράδυ. Μόνο δένταν ἀποχαιρετιόντανε, τῆς ἐσφίξες τὸ χέρι δυνατὰ καὶ τῆς ψυθύρισε : «Σκένουν !».

Μά κι' αὐτὸ περιττό. Γιατὶ ή Δώρα σπετπόταν δῦλο τάπόγεμα, δῦλο τὸ βράδυ, δῆλη τὴ νύχτα. Μὲ τὴν πρόσαση πῶς ἡ κακοδιάθεσία της μεγάλωνε, δὲν μιλοῦσε σὲ κανένα. «Έκεινε καὶ τὸ μάτια της ἡ φευτόρρωση γιὰ νὰ δουκεύῃ δὲν νοῦς της καλύτερα. Κύ ἄλλο δὲν συλλογιόταν, παρά πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτό...»

Ο Νίκον τοῦρμος «ἀπλούστατο». Μά ἤταν τάχα :

Στὴν ἄρχη, ή Δώρα ἔλεγε δηλ., Σιγά-σιγά δίμως, μὲ τὴ σκέψη, βρῆκε πῶς δὲ Νίκον είχε δίκιο.

Ναι, καλέ, αὐτὸ ἤταν ! Δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της κι' ἤταν μαζὶ του δυστυχισμένη. «Ἀγαποῦσε τὸ Νίκον καὶ μαζὶ του δὲ γινόταν εὐτυχισμένη γιὰ πάντα.

«Ἄλλα μήπως κι' δὲ Νίκος δὲν ἤταν μαζὶ της δυστυχισμένος : Καὶ δέν θὰ εύνυχοδες κι' αὐτὸς ἄν τὸν ἄφηνε, δοσο ἤταν νέος, θὰ βρῆ μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ : Τὸ κάτω-κάτω γιατὶ ἐφεύρεθη τὸ διατύχιο : Τι, μόνο ὁ ἀρραβώνας τάχα εἶνε δορυφαστικός : Κι' ὁ γάμος καμιὰ φρόδη μπορεῖ καὶ πρεπει νὰ εἴνε. Νά, παραδείγματος χάρι, αὐτοὶ οἱ διοῦ: Πατρεύτικαν σ' ἔνα στι γ - μια κι ὁ ἐνθουσιασμό, κατὰ λάθος πέξ. Ο ἐνθουσιασμός -

τὸ λάθος ἀναγνωρισθείσα. Δέν ἔπειτε νὰ διωρθωθῇ ἀφοῦ ἤταν καιρός ; Και τὸ διατύχιο θὰ τὰ διόρθωνε μιὰ χαρά !

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε η Δώρα, ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὸ Νίκον. Περισσότεροι κι' ἀπὸ ποὺ, ἔφερτε τῷδε ποὺ μποροῦσε νὰ ἔνωθη μαζὶ του παράγονα, προσωρινά κι ἐπιτόλμα. Κι ἀποφάσισε, —νάι, τάποφάσισε, —νάφηστη τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ πάρῃ τὸν Νίκον !

«Αὐτὸς ιοῦ ταιριάζει, ἔλεγε μόνο αὐτὸς ! Έγω ἀψήφησα τὰ πάντα γιὰ ἔναν παλιό - Εδαγγελό. Καὶ θὰ φανῶ δειλή τῷδε ποὺ πρόσκειται γιὰ τὴν εὐτυχία δῆλης τῆς ζωῆς μου : Έγώ δέν ἔδιστασι τότε νὰ κλέψω τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου, μὲ τὴν ἀπατὴλή ιδέα πῶς θὰ γινόμουν ευτυχισμένη καὶ θὰ διστάσω τῷδε ποὺ δὲν τὸ έχω, ποὺ εἰλαι βέβαιη πῶς θὰ γίνω !»

— Λοιπόν : τὴν φάτησε τὴν ἄλλη μέρα δὲ Νίκον. Τὸ σκέφτηκε ;

— Ναι, τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Καὶ τὶ λέει :

— Θά κάμω δὲτι θέλεις,

— «Ω, πῶς τῷχα καταλάβει !...

— Απὸ τί :

— Απὸ τὸ πρόσωπό σου. Αμέσως είδα τὴν ἀπόφαση στὰ μάτια σου !

— Ναι.. ἀλλα, πᾶς θά γίνη :

— Ηερίμενε, θὰ σου πῶ.

«Υποταχτικά, ή Δώρα περίμενε. Καὶ σὲ δυὸ μέρες, βρῆκε στὸ τσαντάκι της ἔνα μεγάλο γράμμα. «Ήταν τοῦ Νίκον ποὺ, ἐπειδὴ δὲν ἤταν εὔκολο νὰ μετίσῃ πολλήν ωράν ιδιαιτέρως, τῆς ἔγωμερε καὶ τὴν ὅδηγοντες τὶ ἔπειτε νὰ κάνων.

Σύμφωνα μὲ τὶς ὅδηγίες αὐτές, ή Δώρα, πάντα ὑποταχτική,

πάντα ὑπνωτισμένη, σηκώθηκε τὸ ἴδιο ἀπόγεια, καὶ πῆγε στὴς μητέρας της.

— Τὰ ξέρεις καὶ τὰλλα; τῆς εἶπε χωρὶς περιστροφές. Χωρίζει τὸν ἄντρα μου !

— Μάτι ! μαλώσατε πάλι : ξέρας ἡ Πετροπούλια, ποὺ θυμήθηκε τὸ ἄλλο έχεινον προσωπινὸν μάλωμα.

— Καθόδου ! τῆς ἀποκρίθηκε η Δώρα. Λέν εμαλώσαμε, οδε τὸ

ἔρεις ἀκούαμε πῶς τὸν ὀφίνο. «Ἄλλα ὑστερα ποὺ θέρθηθη, θὰ τὸ μάθη.

— Καὶ για ποὺ λόγο, παρασαλῶ, ἀφίνεις τὸν ὄντρα σου ;

— Γιατὶ ἀγαπῶ καὶ θὰ πάρω ὄλλον.

— Μίλα καλά, Δώρα !

— Αὐτὸ ποὺ σου λέω. «Α, μητέρα, είμαι ἀποφασισμένη ! Μπο-

ρεις νὰ μην λέω νῶς αὐτοῦ. Δὲν ἀκούω τίτοτα καὶ θὰ τὸ κάμι.

— Ζρατα ! Καὶ ποιὸν θὰ πάρης, υπάρχουμε καλὸ ωτημα :

— Τὸ Νίκον !

— «Ω !...

— Τί ω : Τι ω, σὲ παρασαλῶ ; Μάγατᾶ, τὸν ἀγαπῶ, τέλειωσε !

— Ακούεις την ! Σὰ νῦνταν κανένα κοριτσάκι...

— Είμαι παντρεμένη, τὸ έχω. «Ἄλλα γιατὶ ἐφευρεθῆκε τὸ δια-

ζύγιο ;...

Κύ ή Δώρα ἀνέπτυξε στὴ μητέρα της τὴν θεωρία της περὶ δια-

ζύγιον καὶ τὴ διηγήθηκε δηλα τὴν ιστορία της μὲ τὸ Νίκον. Τῆς διά-

βασεις μάλιστα καὶ τὸ γράμμα του. Κύ ἔτοι τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ποὺ αὐτὸς ήταν.

Μ' ὅλη αὐτά, ή Πετροπούλια, σὲ μητέρα, θεωρήσης χρέος της νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὴ διηγήσῃ. «Άλλα κι' η Δώρα κοπάστησε τὸ λόγο της : «Αφήσε τὴ μητέρα της νὰ τὴς πῆ δοσα είχε, θοση ήθελε. Καὶ στὸ τέλος ἔδιλλωσε :

— Δὲν μὲ πέπισες καθόλου ! Τώρα ποὺ θάρθηθη δὲ Νίκος νὰ μὲ πάρῃ, θὰ τὸν δὲ πῶ κι' αὐτονομοῦ καὶ θὰ τὸν δώξω.

Τὶ νῦνανε πάλι κι' η Πετροπού-

λια; «Ήταν, ἀλλήθεια, κανιοι «κο-

ριτσάκι» ή Δώρα, γιὰ νὰ τὴν ἐ-

μητροδιςη, νάνε δηλα τὴν ἐπιβληθῆ ; Παν-

τρεμένη γυναῖκα, ἔκανε δηλα τὴν ἔθετο.

Τὴν είλης φοβεροίσει κύρια πῶς δὲν τὴ δεχόταν στὸ πατριό της «ῆς» ποὺ νὰ γίνῃ αὐτός, δηλα πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Νίκον. Καὶ γιὰ νάνονγύ τέτοιο σκάνδαλο, ή Πε-

τροπούλια ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν κοτεύσῃ. «Επιτέλους βλέποντας καὶ

κάνοντας...

Πρίν πάρη αὐτόματα στὸ σπίτι δὲ Νίκος, πήγε δηρό-Πετροπόποιος.

«Ήταν βράδη πά. Καὶ παραζε-

νευτηκεις έκεινοντας ἐπει τὴ Δώρα μονάχη.

— Ποὺ είλης δὲντρας σου ; τὴ

ωτημεση. Σ' αφήσεις ;

— Έγω τὸν αφήσαι ! τοῦ ἀπο-

ριζήςτης έγνοντα ή Δώρα.

Ο γέρος κοίταξε ἐφωτηματικὰ

τὴ γυναῖκα του.

— «Ε, καλέ ! τοῦ είπε αὐτὴ μὲν εἶνα νόημα καθησυχαστικό. Τὰ τσούγγυοισαν λιγάκι, μὲ τώρα ποὺ θάρθηθη δὲ Νίκος νὰ τὴν πάρῃ, θὰ τὸ φτιάσουν.

— Ναι, δὲ περιέμενη ! έκαμε η Δώρα.

«Ο γέρος καριογέλασε. Τάξειος αὐτὸς αὐτά. «Ετοι τὰ καλούν καμια φορά τάνδρούγανα κι' ἀμέσως τὰ ζαναφτιάνουν.

— Νά μη μού κάνεις δέδω μὲντος δέδω καμια σκηνή, είπε τὴς Δώρας δὲν έχω ὄρεξη νὰ πάτε νὰ καναρδίσετε στὸ σπίτιασας.

Κι' ἔκανεις τὴν τσαπτεζαρία, ηπυχόνταος, —τάξειος αὐτὸς !— νὰ μαβίσης τὴ βραδυνή εφημερίδα του.

«Η Δώρα ἔγνεψε τῆς ποὺς ήθελε νὰ τὸν τὰ πῆ. Μὲ έκεινη τῆς ἔγνεψε νὰ τὸν αφήση. Τί άναγκη ἤταν ; τοῦ τάλεγαν.. πτερεα.

Σὲ λίγο γύρισαν καὶ τὰ παιδιά. «Ήταν σχεδόν δρά μα γιὰ νὰ φάνε. Αλλὰ δὲ Νίκος άπόμα.

— Αργεις δὲντρας σου, βλέπω, είπε δὲ γέρο-Πετροπόποιος· φαίνεται πῶς θέλει νὰ κρατήσῃ τὴ θέση του... δὲ κατεργάλης !

— Ιστος...

— Μή δὲν έρθῃ ;

— Τόσο τὸ καλύτερο. Μένω έδω.

— «Α, νά μοι κάνης τὴ κάρη ! Μόνο αὐτὸς δὲν γίνεται δὲ Νίκος, θὰ σὲ στείλω σπίτι σου μὲ τὸν «Αλκη.

«Ενώ έλεγαν αὐτά, νὰ κι' δὲ Νίκος.

Δέν ήσερε τίποιο σὲ καρώμαρος. «Η Δώρα δὲν τοῦ είλης πει παρά πῶς θάργανε στὶς μητέρας της κι' υστερα ποὺν θά τὸν ἀντάμωνε στὸ ζαγωροπλαστεῖο. «Ο Νίκος είλης πάει, είλης καθησει μὲ τοὺς φίλους του καὶ τὴν περιέμενε. «Η Δώρα δὲν ἐφάνηκε, μά δὲ Νίκος δὲν ἔβαλε

μὲ τὸ νοῦ του κανένα πακό. 'Υπέθεσε μόνο πώς θάρρωστησε κανένας στοῦ Πετρόπουλον. Καὶ τὸ βράδυ, διαν ἔφυγαν πᾶν καὶ ἄλλοι, σημάνθηκε καὶ αὐτὸς καὶ πῆγε στοῦ πεύθερον του νὰ μάθῃ... πῶς ήταν ἀρροτος; νὰ τοῦ ἐνήχθῃ περαστικά, νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ γρίσουν στὸ σατί...
Μικρὸν λοιπὸν ἀνησυχία δειγνύει τὸ πρόσωπό του, τὸ ὄφες του, διαν μπήκε στὴν τραπέζαρια. Κι' ὁ γέρο-Πετρόπουλος ἀπόρησε: Τόσο ἀγήριστος ἔπαιρεν αὐτὸς ἔνα μάλιστα μὲ τὴν γυναῖκα του, π.ν αὐτὴ τὸ θεωροῦσε στουδαιοῦ;...

'Αλλὰ ἡ ἀπορία τοῦ γέρους μεγάλωσε ἀπόμα, διαν τὸν ἄκουσε νὰ τὸν φωτὶ φιλινότατα:

— Τί γίνεται, καὶ λόγο; ... Γιατὶ δὲν ηρθες στὸ ζαχαροπλαστεῖο; ... Ως τώρα, σὲ περίμενα.

— Εγώ κατέ νὰ σοῦ πάω τοῦ ἀποριζόμενης.

Καὶ μόνο ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Νίκος μάντυψε κάτι καὶ τρόμαξε:

— Γιατὶ; φιλινότερο;

— «Οζι, οζι! φωνάζει συγχρόνως ὁ γέρος. 'Εδω δὲν ἔχει νὰ τὸν πῆς τίποι; Νὰ πάτε στὸ σπίτι σας νὰ τὰ πῆτε.

— Πιατέρα, σὲ παρακαλῶ! Μὲ τὸ Νίκο πρέπει νὰ ἔξηγηθῇ ἔδω. Δὲν θὰ σᾶς ενογχήσουμ καθόλου. 'Εμεις θὰ πάμε ἀπάνου. 'Εσεις, ἐν τῷ μεταξύ, μπορεῖτε νὰ τρώτε.

— Μὰ τὶ συμβαίνει ἐπιτέλους; φωνάζει ὁ Νίκος.

— Ο γέρος ἔθυμωσε καὶ τάβαλε μὲ τὸ γαμπρό του:

— Ελλὰ τώρα καὶ σὸν, μήν κάνεις τὸν ἀνήσκο! ... Μαλάνεις πρότοις καλύ-καλύ μὲ τὴν γυναῖκα σου καὶ ἔπειτα μοῦ ἔρχεσαι ἔδω νά...

— Μὰ ἔγω δὲν ἐμάλισθα μὲ κανένα! διαμαρτυρόμητες ζωηρὰ ὁ Νίκος. 'Η Δώρα ἔχει τίποι μαζὶ μου;

— Πιατέρα, σὲ παρακαλῶ! φωνάζει πάλι ἡ Δώρα. Δὲν είναι δικῆ σας δουλειά. 'Έχο νὰ δώσω μιὰ ἔξηγηση στὸ Νίκο. Καὶ δέν μπορῶ ἀλλοῦ παρα ἔδω. Νίκο, τόσο!

Αντά τὰ εἰπε μὲ τόνο. Καὶ προν τῆς ἀπαντήσῃς κανένας βγῆκε. 'Ο Νίκος τὴν ἀκολούθησε σὰ νευρόστιστο. Καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν καὶ οἱ δύο στὸ ἀπάνω πάτωμα, κλεισμένοι στὴν παλιὰ καίμαρα τῆς Δώρας, οἱ δύο τους...

Τὴν κάμαρα αὐτὴ ὁ Νίκος είχε νὰ τὴν ίδῃ ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη βραδιά τῆς τήσιμης.

Καθὼς θὰ θυμάστε, ἐκεῖ, μέσα είχε τοιμήσει ὁ ίδιος τὴν Δώρα, ἐνῷ στὴν ἀντικρήνη νευρόταν νύφη ἡ 'Ελένη, γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὸ τελευταῖο νάνι, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν πῆ την πήγανε, θάρρως...

Τάρῳ τὴν είχε κάμαρά του ὁ Θάνος, ὁ μικρότερος ἀδελφός. 'Άλλα διατηροῦσε ἀκούια τὴν παλιὰ τῆς φυσιογνωμία. Στοὺς τούζους, οἱ εἰκόνες ήταν οἱ ίδεις. Στὸ παράσυρο, οἱ μετρονέας ήταν οἱ τούζους. Καὶ τὸ κορεβήται ἀκόμα τὸ ἰδιο, τὸ παλιὸν κοριτσιότικο κορεβήται τῆς Δώρας, σιδερένιο, γκαλαζοβαμένο, μὲ μπορούτεινα πτούματα.

'Η Δώρα δὲν ἐδύνατος εἶπε τὴς πατούσας τὸ μέρος: ἀπ' ὅλο τὸ πατούσα τὴς σπίτι, τὴν κάμαρα ἔσενιν θεωροῦσε ἀκόμα σὰ δικῆ της. Καὶ τὶ ἀπολύτερο παρὰ νὰ μάστη κεῖ - μέσα τὸν ἀντὸν της γιὰ νὰ τὸ μιλήσῃ: 'Άλλα ίδεις τῷς ἔρχουντα τὰ πρόγυρας: στὴν ίδια ἔσενιν κάμαρά σπουδαίαν τὸν ὁθόνην, ἔμελλε τώρα καὶ νὰ χωρίσουν. 'Έχει - μέσα ὅτου ὁ Νίκος τὴν είχε κάνει νὰ τὸν πῆ τον αἱ, ἀδικώντας καὶ πληγώντας μιὰν ἀλλή, θάρσουγε τώρα, πάλι τὸ στόμα της, ἐναὶ ὃ γιὰ τὸ στόμα της, ήταν ἡ καταδίκη του, ἡ τιμωρία του.

Σὲ μάια στιγμή, είχε γνίσει ὅλος στη βραδιά ἔσενιν. Είλε θυμητὸς διλεῖς τὶς λεπτομέρειες. Τοῦ φαινόταν πῶς ήταν ἡ ίδια βραδιά μιὰ συνέχεια τῆς ίδιας.

Ἐνώπιον πῶς ἡ 'Ελένη νευρόταν ἀκόμα στὴν ἀντικρινή κάμαρα νύφη καὶ πῶς ἥπιζετο ἡ νά μεινή νὰ τὴν στεφανωθῇ, ἡ νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὴ Δώρα. Αἰσθανόταν στὰ κείλια του τὸ γοργὸν ἔσεντο φιλο ποὺ τοῦ είχε δώσει μετά τὴν συμφωνία τους. Καὶ τὸ προσαίσθημά του γιὰ κάτι δυσάρεστο, ἔγινε ἀσάρια προσαίσθημα γιὰ κάτι φοβερό.

— Μὰ τὶ συμβαίνει; τὴν φωτήσεις τομέντας.

— Κάθησε, τοῦ ἀποριζόμενης, καὶ θὰ σοῦ πῶ.

Είλε καθήσεις πρώτην ἀκρὸν τὸν κορεβήταιον. 'Ο Νίκος ὑποχρέωσε νὰ καθήσῃ σε μάια καρέκλα ἀντίστοιχης της. Κι' ἀρχίσεις τότε νὰ τοῦ λέῃ, μὲ τὸ κεφάλι συνυπτό, κοτάζοντας τὸ χαλί που ἦταν ἀπλωμένο μπροστά στὸ κορεβήται, σὰ νὰ διάβαζε τὰ λόγια της ἔπειτα κάμιο.

Τὸν παρακάλεσε πρῶτα νὰ μὴ τὴν διακόψῃ. Κινστέρα τοῦ εἰπε δισαὶ είλε πεῖ πρὸ ὅλγους καὶ στὴ μητρά της.

Δὲν τὸν ἀγαποῦσε καὶ σχεδὸν δὲν τὸν είχε ἀγαπήσεις ποτέ. 'Οταν τὴν παρέσυρε νὰ φύγῃ μαζὶ του, ήταν σὲ ήλικια που δὲν καταλάβαινε τι ὑπ' ἦτη ἀγάπη. 'Υπερέστρεψε τὸ καταλάβαινε, καταλαμβάνοντας συγχρόνως καὶ πῶς ὁ Νίκος δέν ήταν ὁ ἀντρας που ήταν μπροστὸς εἰς ἀγαπήσεις. 'Αδάφρος ἀν τὸ ἔνδομζε, γελώντας τὸν ἔσεντο του. Μά πτορούντε, ήταν δυνατό, στὸ θέο του, ν' ἀγαπᾷ κι' αὐτὸς μιὰ γυναῖκα που τὴν αἰσθανόταν στὶν ἀγακαία του τόσο ψυχρή; 'Πτων δυνατοῦ ν' ἀγαπᾶ μιὰ γυναῖκα πον, διαν μάθαις πῶς τὸν ἀπατούσε, ἀντὶ νὰ τὴν ἀπάξῃ ἀπ' τὸ λακιό καὶ τὴν πνίξῃ, ἔπειτε στὰ πόδια της καὶ τῆς ἔποισε συγχρόση γιὰ τὴν υποψία;

(Ἀζολούσιεται)

ΣΙΛΟΥΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. T.

'Απὸ τὰ πλέον διακοσμητικά ἔμψυχα λουλούδια τῶν σαλονιῶν. Κάπιοις ζωγράφος είπε γιὰ τὴν εαφοτάτη καὶ ἐκλεκτὴ δεσποινίδα διὰ ἔχει ὑφος εὐχαρίστου ἐκπλήξεως, ἀρρώστως σὰν νὰ ἔβλεπε τὴν λιγερή της κομοτασιά, καὶ τὸ δραϊδο πρόσωπο της στὸν καθόρετη. Πράγματι ἔχει μινὶ ποδαλότητα η ἐπιδερμίδα της πετάλων ωδοῦν καὶ συνδυάζεται τὸσο μὲ τὰ χρυστα μαλιά της. Είναι συμπαθεστάτης ιδιαίτερο της χρωατηριστικὸν είναι, διὰ εἰπεὶ πόλης πολύτιμων τῆς ἐκλεκτῆς μητρὸς της, - εἰναι πάντοτε ντυμένη θυμασία καὶ μὲ πολὺ γοῦστο είναι δὲ τόσο ἀφελῆς καὶ ψυχράστης ώστε μόλις τὴν ἀντιτροπήσεις, προγενιατα, δεξιώσαται, χρούσεις.

* * *

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— 'Η παρελθόντασα ἔβδομας ἐπὶ τὴν εὐκαιρούμενη τῆς ἀφίξεως τοῦ 'Αγγλικανοῦ στὸλου τοῦ δουσός του Μάουντ-μπάττεν καὶ τῶν 'Αγγλον ἀξιωματικῶν είναι ἔξαιρετά ζωηράν κίνησιν, γεύματα ἐπὶ γειτνιάτων, προγενιατα, δεξιώσαται, χρούσεις.

— Εἰς τῶν δομεισῶν δεξιώσεων, αἱ δύο κυριώτεραις ήσαν στὴν 'Αγγλικήν Προεσθίειν καὶ τὴν Ρουμανικήν.

— Εἰς μὲν τὴν 'Αγγλικήν Προεσθίειν παρετέθη γενια πρὸς τιμὴν τοῦ Ναυάρχου Κήπης ἔνδινο παρεισήθησαν καὶ δὲ 'Υπονομής τῶν 'Εξωτερικῶν καὶ τ. κ. Λ. Μιχαλακοπούλου.

— Τὸ τραπέζιον ήτο διευθετημένον κατὰ τὸπον πον φανέρων τὸ πλειστερότερο γοῦντο τὸ οἰκοδεστόντες, τὸ τραπέζιον μηδηλούντων ἀντικατεστάθη μὲ διλούντες της πετατάκια ποὺ ἔχονταισεν γιὰ σύντηλον πολὺ πρόσωπον.

— Λουλούδια καὶ φρούτα σὲ βοητικά κρύσταλλα μέσα, ἐφάνταζαν περισσότερο, καὶ εἰναι τῷ μεταξύ διεπιστρέψαντα πον βοητικά πρόσωπα τῶν διατηρούντων τὴν προσφέρειν τὴν παρασκευήν της πρόσωπων σὲ βοητούς παρασκευήν της προσφέρειν τὸ πλειόντες.

— 'Η Πρόεσθία τῆς 'Αγγλίας Λαΐδη Λόρδων είχε τύπο ποιητικῶν καλλονῆς, θυμασία μάτια, η φυσιογνωμία της είναι σαγηνευτική, φρεσεὶ πάντοτε ματία ως ἐκ τοῦ προσφάτου πένθους της καὶ δέν παριστάται ως ἐκ τοῦ παραρά μόνον σὲ βοητοφωτείας δεξιώσεις καὶ γεύματα.

— Μεταξὺ τῶν γενια πρὸς την προσφέρειν δεξιώσεις κατὰ τὴν διπον προσηλθεντος τὸ διπλωματικὸν σῶμα, τὸ πνουματικὸν συμβούλιον, τὰ μέλη 'Αγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς ἀποστολῆς, δινώτεροι 'Αγγγλοι καὶ ἐλλήνες αξιωματικοί.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων σημειώνομεν καὶ τ. κ. Β. Λοπρέστη, κ. καὶ κ. Β. Μακάρη-έψιψυχον σάξ μὲ τοναλέττα βέρο-κλαύσ, κ. καὶ κ. Δ. Φωκᾶ, κ. καὶ κ. Πανά, κ. 'Αλεξανδρόη, κ. Καποδιστρίου κ. Σκάρπα κ. Μ. Μελά, ἀπὸ τῆς ωραιότερος σεμαντικού πολύτερα μανόν.

— Τὴν παρελθόνταν παρασκευήν της Τσικιανίας καὶ τ. Ρασάνον ήτις ἔφερεν διπον συνηθήσας παναστατίνης καὶ ἐξτάτης καλλιγραφίας τοναλέττα μαυρο, καὶ ἔδεχτο τοὺς κεκλημένους της τις εξαιρετικῆν χάρας, θημούμενη ὑπὸ τῆς θελυτικῆς θυματόρδης της δίδος 'Ιντας Τσικιανάτη.

— Παρευηθέμαν δι Προεσθία τῆς Γερμανίας καὶ τ. Ρέννεο, Προεσθία τῆς Τσαλίας καὶ κ. καὶ Δις 'Αρδόττα, Προεσθία τοῦ Βασιλικοῦ Γρυπού μὲ νόστιμη τοναλέττα μπλε παραμένη γρενά, κ. Γ. Καραντάρης κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. καὶ κ. 'Ιμελέν, κ. καὶ δις Βαλασοφίτη, κ. καὶ δις 'Αβρέωφ, πολὺ νόστιμη ἐμφάνισις κ. καὶ τ. Μπακοπούλου κοινωνίας με μαρδο ἀναστάτη, κ. Φ. Θεοχάρη, κ. Σαριπόλου λίαν ενδάριστη συνομιλήσιμη, κ. καὶ Γ. Μακάρη, κ. καὶ Λ. Αριεντούλη, κ. καὶ δίδες 'Φραντζή, κ. Α. Σχλήμαν, κ. Φώφη Μεταξή, δις Βούρουν, κ. καὶ τ. 'Αλ. Δαλέτουν, κ. 'Αβρέωφ, δις Ρικάκη, κ. Β. Δούνιανη, κ. Ζαρίφη, πολὺ σικ σύνολον, κ. Μαρία Παπάγου ωραιότατη με μαρδο, δις Τσερόζολε με τοναλέττα μπλε-ονάρ, κ. Σένη ἐκ Κωνσταντινούπολεως σπάνιος τύπος μελαγχολικής καλλονῆς.

— Τὴν παρελθόνταν Κυριακήν ζωηροτάτη γρεντακή προεστερίδες παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Αβρέωφ. Τὸ πάτητο ωραιότατον. Τὰ παλόνια ἐξαίσια. Κομψοτενήματα καλότερα. Οι κοινωνίες παρασκευής είναι ἔπειτοιούντο τοῦ πεκλημένους μὲ μεγάλη ἀδρότητα, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς χαριτωμένης θυγατρόδης των.

Παρευηθέμαν, κ. Παύλου Κουντουριώτη με μαρδο, κ. Ρασάνο μὲ μαρδο, κ. Αρδόττα με μαρδο, κ. Βάλτερο μαρδο, κ. Γ. Καφαντάρη προτρόπων, κ. Α. Μιχαλακοπούλου γρενά, κ. καὶ τ. 'Αλ. Γρίθα, κ. καὶ δις Αμαζαράδη, κ. Καραντάρη, κ. Μπένη, παρασκευήν της Φανής, «Ο αράτος ἀνθρωπος», «Τὰ πετάλων τοῦ ἀρέσος», «Τὰ τέρατα τοῦ ἀρέσος», «Τὸ Μοιαταλούριον», «Τὸ πεπωμένο», «Γάμοι στὴν Κίνα», κ.λ.π. κ.λ.π. κ.λ.π.

* * *